

Sygn. akt II Ka 319/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 sierpnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Krystyna Świącicka (spr.)
Sędziowie:	SO Andrzej Wach SO Teresa Zawiślak
Protokolant:	st. sekr. sądowy Beata Defut-Kołodziejak

przy udziale Prokuratora Andrzeja Michalczuka

po rozpoznaniu w dniu 20 sierpnia 2013 r.

sprawy **E. S.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 286 §1 kk

na skutek apelacji, wniesionych przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego i oskarżyciela posiłkowego

od wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim

z dnia 5 marca 2013 r. sygn. akt II K 49/11

utrzymuje wyrok w mocy uznając apelacje za oczywiście bezzasadne; zwalnia oskarżyciela posiłkowego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt II Ka 319/13

UZASADNIENIE

E. S. został oskarżony o to, że:

w okresie od sierpnia do listopada 2009r. w M., woj. (...), działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, za pomocą wprowadzenia w błąd co do zamiaru wywiązania się z zobowiązań zapłaty za zakupowany towar z odroczonym terminem płatności oraz zamiaru dokonania zwrotu udzielonej pożyczki, doprowadził M. S. (...) w M. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 121.990,46 zł, w ten sposób, że dokonał 21 zakupów materiałów budowlanych na łączną kwotę 111.990,46 złotych z odroczonymi od 7 do 30 dni terminami płatności oraz zawarł umowę pożyczki kwoty 10.000 złotych nie mając zamiaru wywiązania się z zobowiązań i nie dokonał z tytułu zawartych umów zapłaty,

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk.

Sąd Rejonowy w Mińsku Mazowieckim wyrokiem z dnia 05 marca 2013 roku:

I. oskarżonego E. S. uznał za winnego tego, że w okresie od 27 sierpnia 2009r. do 30 listopada 2009r. w M., powiat (...), w województwie (...), działając z góry powziętym zamiarem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził M. S. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w łącznej kwocie 121.990,46 złotych w ten sposób, że we wskazanym czasie dokonał dwudziestu jeden zakupów materiałów budowlanych w firmie (...) „ Hurtownia (...), Roboty Budowlane (...) na łączną kwotę 111.990,46 złotych z odroczonym od 7 do 30 dni terminami płatności oraz zawarł z pokrzywdzonym umowę pożyczki kwoty 10.000 złotych, wprowadzając M. S. w błąd, co do zamiaru zapłaty należności za zakupiony towar z odroczonym terminem płatności oraz zamiaru dokonania zwrotu udzielonej pożyczki, poprzez okazanie mu zabudowanej nieruchomości w miejscowości D. i utwierdzanie w przekonaniu, że jest ona jego własnością, która w rzeczywistości nie stanowiła jego własności, jako miejsca inwestycji, co miało uwiarygodnić jego sytuację finansową, tj. czynu stanowiącego występki z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk i za czyn ten na podstawie tych przepisów skazał go, zaś na podstawie art. 286 § 1 kk wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 2 kk karę grzywny w rozmiarze 100 stawek dziennych, przyjmując na podstawie art. 33 § 3 kk, iż jedna stawka dzienna jest równoważna kwocie 20 złotych;

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił tytułem próby na okres 3 lat;

III. na podstawie art. 46 § 1 kk zobowiązał oskarżonego do naprawienia szkody w części, poprzez zapłatę na rzecz M. S. kwoty 77.024,13 złotych;

IV. zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego tytułem zwrotu kosztów ustanowionego pełnomocnika kwotę 1.343,16 złotych;

V. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa tytułem opłaty kwotę 580 złotych oraz tytułem zwrotu wydatków postępowania kwotę 1.679,50 złotych.

Apelacje od powyższego wyroku wniósł pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego i oskarżyciel posiłkowy - M. S..

Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego zaskarżył wyrok w części dotyczącej kary w zakresie pkt I. Orzeczeniu zarzucił rażąco niewspółmierność kary, wynikającą z orzeczenia zbyt niskiej kary pozbawienia wolności w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości przestępstwa jakiego dokonał oskarżony oraz w relacji do celów, jakie kara ta winna spełnić w zakresie prewencji szczególnej, a także z uwagi na fakt, iż kara ta nie zaspokaja społecznego poczucia sprawiedliwości.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części poprzez zaostrenie orzeczonej wobec E. S. kary pozbawienia wolności.

Oskarżyciel posiłkowy M. S. zaskarżając przedmiotowy wyrok w części dotyczącej kary orzeczeniu temu zarzucił wymierzenie oskarżonemu kary rażąco łagodnej poprzez orzeczenie wobec niego kary pozbawienia wolności w wymiarze jednego roku, a więc w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, z warunkowym zawieszeniem jej wykonania oraz grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 20 zł każda, co uwzględniając we właściwy sposób wszystkie dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 kk, a w szczególności wielość zachowań, motywy i pobudki sprawcy (działanie z premedytacją z niskich pobudek tj. chęci osiągnięcia korzyści majątkowej), a także rozmiary wyrządzonej przestępstwem szkody przemawiały za orzeczeniem wobec oskarżonego kary znacznie surowszej, albowiem tak ukształtowana kara jest nieadekwatna zarówno do stopnia jego zawinienia, jak również do stopnia społecznej szkodliwości czynu jakiego dopuścił się E. S. i w konsekwencji tak ukształtowana kara nie jest w stanie spełnić swojej funkcji zapobiegawczej wobec osoby oskarżonego, jak również nie czyni zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a zatem nie może również w pożądanym sposób wpływać na kształtowanie właściwych postaw społecznych.

Wskazując na powyższe zarzuty oskarżyciel posiłkowy wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez podwyższenie orzeczonej wobec oskarżonego E. S. kary pozbawienia wolności do dwóch lat z jednoczesnym wydłużeniem okresu próby na jaki zawieszono wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności z 3 do 5 lat, podwyższenie orzeczonej kary grzywny do 150 stawek dziennych i przy jednoczesnym określeniu wysokości każdej z nich na kwotę 30 zł, a nadto utrzymanie w mocy pozostałych rozstrzygnięć zawartych w wyroku.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacje pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego i oskarżyciela posiłkowego są oczywiście bezzasadne i na uwzględnienie nie zasługują.

Aczkolwiek w sprawie niniejszej mamy do czynienia z apelacjami dwóch podmiotów – pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego i oskarżyciela posiłkowego, to należy stwierdzić, że apelacje te są w zasadzie identyczne i de facto podnoszone są w nich tożsame zarzuty dotyczące orzeczonych wobec E. S. kar. W tej sytuacji Sąd Okręgowy w Siedlcach uznał, że do w/w apelacji odniesie się łącznie

Mając na uwadze, że apelacje nie kwestionują ustaleń faktycznych, kwalifikacji prawnej przypisanego oskarżonemu czynu oraz jego winy, należało uznać za niecelowe odnoszenie się do tych kwestii. Na potrzeby niniejszego uzasadnienia należało poprzestać tylko na stwierdzeniu, że Sąd I instancji w sposób wnikliwy i wszechstronny rozważył wszystkie dowody i okoliczności ujawnione w toku rozprawy i na ich podstawie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne w tym zakresie. Wina oskarżonego została należycie wykazana w toku procesu. Ocena zaś dowodów dokonana przez Sąd Rejonowy nie wykazuje błędów logicznych, jak też nie przekracza swobodnej oceny dowodów zakreślonych w art. 7 kpk.

Zgodnie z zawartymi w art. 53 § 1 kk i art. 53 § 2 kk regulacjami Sąd wymierzając karę winien mieć na względzie między innymi to, by dolegliwość kary nie przekraczała stopnia winy, winien uwzględniać stopień społecznej szkodliwości czynu, brać pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Pod uwagę winien brać także rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia sprawcy przed popełnieniem przestępstwa. Analiza wskazanych elementów poczyniona przez przyzmat niniejszej sprawy prowadzi do wniosku, iż Sąd I instancji wymierzając karę oskarżonemu, wbrew twierdzeniom skarżących, uczynił zadość w/w wymaganiom. Podkreślenia w tym miejscu wymaga, iż względy na społeczne oddziaływanie kary jako jeden z celów kary podyktowane są potrzebą przekonania społeczeństwa o nieuchronności kary za naruszenie dóbr chronionych prawem i nieopłacalności zamachów na te dobra, wzmożenia poczucia odpowiedzialności, ugruntowania poszanowania prawa i wyrobienia właściwego poczucia sprawiedliwości oraz poczucia bezpieczeństwa. Nie są one równoznaczne z wymaganiem wymierzania wyłącznie tylko surowych kar. Oznaczają przede wszystkim potrzebę wymierzenia takich kar, które odpowiadają społecznemu poczuciu sprawiedliwości, dają gwarancję skutecznego zwalczania przestępczości oraz tworzą atmosferę zaufania do obowiązującego systemu prawnego (wyrok SA w Lublinie z dnia 12.01.2006 r., II Aka 290/05, LEX nr 168034). W przedmiotowej sprawie bezspornie stopień winy E. S. w popełnieniu przypisanego mu czynu jest wysoki. Również wysoki jest stopień społecznej szkodliwości czynu przez niego popełnionego, o czym przesądza rodzaj i charakter naruszonego dobra prawnego, okoliczności popełnienia czynu i umyślna postać zamiaru, a także motywacja jego popełnienia. Nie ulega bowiem wątpliwości, iż oskarżony dopuszczając się przypisanego mu czynu bezpośrednio naruszył dobro prawnie chronione jakim jest mienie. Bezsprzecznym pozostaje także fakt, iż oskarżony dopuścił się go z niskich pobudek – tj. chcąc osiągnąć korzyść majątkową. Dlatego Sąd Rejonowy uwzględniając powyższe zdecydował, co spotkało się z aprobatą Sądu Odwoławczego, iż tylko kara pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku, a więc powyżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia zarzucanego czynu, uwzględnia cele, jakie powinna spełniać oraz uczyni zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości, dowodząc braku bezkarności dla tego typu zachowań. Wymierzona w ten sposób kara jest współmierna do stopnia jego zawinienia, wystarczająca do tego, by podziałała na oskarżonego powstrzymująco i

uświadomiła mu nieuchronność poniesienia odpowiedzialności za naruszenie porządku prawnego. Spełni również swoje zadania w zakresie prewencji ogólnej, co do poszanowania prawa i kształtowania pozytywnych postaw.

Sąd Odwoławczy podzielił także stanowisko Sądu Rejonowego w zakresie zawieszenia wykonania orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności. Mając na uwadze okoliczności niniejszej sprawy Sąd Odwoławczy podzielił stanowisko Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu zawarte w wyroku z dnia 12.06.2002r. sygn. akt II AKa 182/02 (OSA 2002/11/77), iż wymierzając karę, sąd kieruje się dyrektywami określonymi w art. 53 kk. Jednakże w wypadku uznania, na skutek prawidłowego ustalenia i oceny tych wszystkich dyrektyw, że wymierzona kara pozbawienia wolności nie powinna przekraczać 2 lat, to przeszkodą do warunkowego zawieszenia jej wykonania nie może być wzgląd na społeczne oddziaływanie kary. Jediną przesłanką decydującą o tym czy kara w takiej wysokości ma być orzeczona w postaci bezwzględnej, czy też z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, jest ocena, w jakiej postaci kara ta osiągnie cele wobec sprawcy przestępstwa, a więc rozstrzygnięcie to musi znajdować uzasadnienie jedynie w pozytywnej lub negatywnej prognozie kryminologicznej. Analizując dyrektywy zawarte w treści przepisu art. 69 kk Sąd Odwoławczy uznał, iż Sąd I instancji w uzasadnieniu przedmiotowego wyroku w sposób prawidłowy ocenił postawę sprawcy, w tym jego dotychczasowy sposób życia, a także zachowanie oskarżonego po popełnieniu przestępstwa, przyjmując jednak wobec oskarżonego pozytywną prognozę kryminalistyczną. Zgodnie z treścią wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 20.11.2003r. sygn. akt II AKa 391/03 (LEX nr 120306) by możliwe było warunkowe zawieszenie wykonania kary sąd musi nabrać jedynie przekonania, że sprawca nie powróci do przestępstwa i wykonanie wymierzonej kary nie będzie konieczne dla wdrożenia go do przestrzegane go porządku prawnego. Tego rodzaju przekonanie bazować zaś musi na ocenie postawy sprawcy, jego właściwościach i warunkach osobistych, dotychczasowym sposobie życia oraz zachowanie się po popełnieniu przestępstw. Poczyniona przez przymat niniejszej sprawy przez Sąd Okręgowy ocena wskazanych wyżej elementów, wbrew twierdzeniom skarżących, prowadzi do wyniku pozytywnego dla oskarżonego E. S., który nie był dotychczas karany i w toku postępowania cały czas deklaruje chęć porozumienia się z pokrzywdzonym celem uregulowania ciężących na nim zobowiązań. W podsumowaniu stwierdzić zatem należy, że Sąd Odwoławczy po dogłębnej analizie niniejszej sprawy, kierując się dyrektywami zawartymi w przepisie art. 69 kk i wyżej przytoczonym orzecznictwem, doszedł do przekonania, iż zastosowanie wobec E. S. dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności było trafne.

Nadto wskazać należy, iż realną dolegliwością jakiej dozna oskarżony będzie orzeczona wobec niego kara grzywny, którą Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 33 § 2 kk, zgodnie z którego brzmieniem Sąd może wymierzyć grzywnę także obok kary pozbawienia wolności, jeżeli sprawca dopuścił się czynu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, co miało miejsce w niniejszej sprawie.

Sąd Okręgowy nie uwzględniając apelacji wniesionych przez oskarżyciela posiłkowego i jego pełnomocnika utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 5 marca 2013r.

O wydatkach za postępowanie odwoławcze orzeczono na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 624 § 1 kpk zwalniając oskarżyciela posiłkowego od ich ponoszenia.

Z tych względów, Sąd Okręgowy orzekł, jak w wyroku.